

EXTRAS

din stenograma ședinței Senatului din 19 noiembrie 2025

Doamna Mariana-Valentina Aldea:

Mulțumesc, domnule președinte.

Declarație politică.

Titlul declarației: „Protecție pentru victime sau pentru relații? Derapaje grave în gestionarea cazurilor de violență domestică”.

Stimați colegi senatori,

Violența domestică este un domeniu în care statul ar trebui să funcționeze impecabil, fără excepții, fără protejați, fără liste de privilegii.

Polițistul intervine, protejează victima, aplică legea. Așa ar trebui să fie. Însă investigația de presă apărută recent arată un mecanism care ar trebui să ne îngrijoreze profund: atunci când agresorul este o persoană cu legături apropiate în zona Ministerului Afacerilor Interne, procedurile obișnuite nu doar că se schimbă, dar se schimbă în favoarea celui care ar trebui să fie verificat pentru fapte de violență, nu în favoarea celui care a intervenit pentru a opri abuzul.

Situația prezentată este limpede și greu de justificat instituțional. Un polițist din județul Dâmbovița intervine într-un caz de violență domestică. Aplică toate procedurile legale: evaluarea riscului, documentarea faptei, emiterea ordinului de protecție. Exact ceea ce îți cere legea, exact ceea ce România anunță că vrea să întărească – protejarea victimelor, nu a agresorilor.

Numai că autorul agresiunii se întâmplă să fie ruda cuiva influent în structurile MAI. Iar nemulțumirea acestuia față de ordinul de protecție devine, peste noapte, motorul unei reacții administrative total disproporționate. Două structuri centrale din cadrul Poliției Române – Direcția Ordine Publică și Direcția Control Intern – se activează și trimit oameni să verifice polițistul. Nu pentru o abatere, nu pentru o procedură greșită, nu pentru un risc identificat, ci pentru simplul fapt că agresorul, deranjat că legea a fost aplicată, are acces la resurse și la persoane care pot pune în mișcare mecanisme ce, în mod normal, nu sunt folosite în asemenea spețe.

Această escaladare este neobișnuită, dezechilibrată și periculoasă. Verificarea putea fi făcută – și așa se întâmplă în mod obișnuit – de structura de control a IPJ Dâmbovița, competentă direct pentru activitatea polițiștilor din județ. Dar nu s-a apelat la mecanismul firesc. S-a sărit peste trepte, peste proceduri și peste logica instituțională pentru a transmite un mesaj foarte clar: cine îndrăznește să aplice legea într-un caz care atinge cercurile potrivite poate ajunge rapid sub lupa structurilor centrale.

Iar acest mesaj nu lovește doar polițiștii. Lovește în victime. Pentru că dacă polițistul din teren știe că poate deveni ținta unui control central doar pentru că a emis un ordin de protecție, cât de ferm va mai interveni data viitoare? Cât curaj va mai avea să aplice legea exact atunci când riscul este maxim? Ce șansă mai are victima, când sistemul pare să mobilizeze în jurul autorului, nu în sprijinul ei?

Ne place să vorbim despre toleranță zero față de violența domestică. Ne plac discursurile despre protecția victimelor. Dar toate aceste cuvinte se golesc de conținut atunci când se vede cum, pentru un agresor cu relații la nivel înalt, sistemul lucrează invers: polițistul devine suspect, iar agresorul devine, practic, inițiatorul unui control.

Ministerul Afacerilor Interne are obligația să explice public care este fundamentul pentru activarea direcțiilor centrale ale IGPR într-o speță care trebuie evaluată la nivel județean. Să clarifice dacă influența persoanei apropiate de conducere a contat în declanșarea controlului. Și să garanteze că polițiștii care își fac datoria nu vor mai fi intimidați prin verificări venite de la București, doar pentru că au îndrăznit să protejeze o victimă în fața unui agresor conectat.

Un stat nu poate lupta cu violența domestică dacă își pune polițiștii sub presiune și agresorii sub protecție. Iar România nu-și poate permite asemenea derapaje.

Vă mulțumesc.

Senator neafiliat, Circumscripția electorală nr.42, Valentina Aldea

Mulțumesc. (*Aplauze.*)